

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Ἐνταῦθα : ἑτησία γρ. 200 | Ἑξάμηνος γρ. 110 | Ἐπαρχίαι καὶ ἔξωτερικόν : Ἑτησία γρ. 220 ἑξάμηνος 120

Θ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ.

(Κατὰ τὸν Τουρκικὸν Τύπον)

— Χορατὰ θὰ εἶναι... Πιστεύω νὰ μοῦ τὸ ξανακολήσουν!

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΑΛΛΑΓΗ ΣΥΖΥΓΟΥ

Ὡς αξιοσημείωτον γεγονός ἀνεγράφη ὅτι μία νεόνυμφος Ἑλληνίς ταξιδεύουσα μετὰ τοῦ συζύγου της, ἐγνώρισεν εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἓνα πλούσιον Ἀργεντινόν. Ὁ σύζυγός της ἦτο πλούσιος, ἀλλ' ὁ Ἀργεντινός ἦτο πλουσιώτερος, πολὺ πλουσιώτερος. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀργεντινός τὴν ἐρωτεύθη, ἐγκατέλειπε τὸν σύζυγον μὲ τὸν ὁποῖον ἔκαμε τὸ ταξίδι τοῦ γάμου καὶ ἀνεχώρησεν εἰς δευτέρον ταξίδι γαμήλιον μακρούτερον, εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν. Ἀλλὰ θὰ φθάσῃ ἄρα γε εἰς τὸ Βουένος — Ἀφρες, τὴν πατρίδα τοῦ νέου της συζύγου; Γυνὴ ἢ ὁποῖα κατὰ τὸ ταξίδι τοῦ γάμου ἐγκατέλειπε τὸν σύζυγον χάριν ἄλλου, μόνον διότι ὁ δεύτερος εἶνε πλουσιώτερος τοῦ πρώτου ἢ καὶ χωρὶς τοιοῦτον λόγον, εἶνε πολὺ ἐνδεχόμενον νὰ ἐγκαταλείπη καὶ τὸν δεύτερον πρὶν ἢ τελειώσῃ τὸ δευτέρον γαμήλιον ταξίδι. Ὅσον πλούσιος καὶ ἂν εἶνε ὁ Ἀργεντινός σύζυγος, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ συναντήσῃ πλουσιώτερον, εἰς τὴν Ἀμερικὴν μάλιστα. Καὶ ἐνῶ θὰ διευθύνεται πρὸς νότον ν' ἀφήσῃ τὸν Ἀργεντινόν εἰς τὰ κράτα τοῦ λουτροῦ καὶ νὰ διευθινθῇ πρὸς βορρᾶν μὲ νέον σύντροφον. Διὰ νάποφασίσῃ ἄλλως τι νὰ μεταβῇ τόσον μακρὰν μὲ ἓνα τὸν ὁποῖον ἐγνώρισεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον σημαίνει ὅτι ἀγαπᾷ τὰ ταξίδια καὶ τὰς περιπετείας.

Καὶ κἀκεῖ ἄλλο ὅμως εἶνε ἐνδεχόμενον. Νὰ ἐπανέλθῃ ἀπογοητευμένη εἰς τὸν πρῶτον σύζυγον. Οἱ νοτιοαμερικανοὶ οἱ ἐμφανιζόμενοι εἰς τὴν Εὐρώπην ὡς βαθύπλουτοι εἶνε ἐνίοτε μόνον εἰς ψεύδη πλούσιοι. Ὁ τύπος τοῦ Ραστακουέρον ἢ Ραστᾶ ἔχει γίνῃ περιώνυμος καὶ τόσον πιστογνώστος, ὥστε ὅλοι οἱ ἐκ τῶν μερῶν ἐκείνων παρουσιαζόμενοι ὡς πλούσιοι νὰ ἐμπνέουσι τὴν ἐπίνοιαν τοῦ ψευδοπλουσίου καὶ τυχοδιώκτη. Ἄν τύχη δὲ καὶ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος νὰ εἶνε τοιοῦτος φαντάζεσθε τὴν ἀπαγοητευσὴν τῆς νεαρᾶς κυρίας νὰ κἀμῃ τόσον μακροὺν ταξίδι διὰ νάνοκαλύψῃ ὅτι οἱ πλούσιοι νοτιοαμερικανοὶ εἶνε ἐνίοτε ἀπατεῶνες, μὴ ἔχοντες παρὰ μόνον τοὺς ψευδεῖς ἀδάμαντας μὲ τοὺς ὁποίους εἶνε στολισμένοι.

Ἄλλ' αἱ μεγάλα ἐπιχειρήσεις ἔχουν καὶ μεγάλους κινδύνους. Ἡ δὲ κυρία ἐκείνη ἀντιλαμβάνεται προδήλως τὸν γάμον ὡς ἐπιχείρησιν. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ ὁποῖοι δικαιούνται ὀλιγώτατον νὰ τὴν κατακρίνουν εἶνε οἱ ἄνδρες. Αὐτοὶ ἔχουν πρὸ πολλοῦ καταστήσει τὸν γάμον ἐπιχείρησιν. Καθόλου δὲ παράδοξον ἂν καὶ αἱ γυναῖκες ἤρχισαν νὰ τοὺς μιμῶνται. Πλείστα ἐκ τῶν ἀνδρῶν ζητοῦν εἰς τὸν γάμον βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς τῶν καταστάσεως.

Δὲν ζητοῦν γυναῖκα, ἀλλὰ προῖκα καὶ ὡς καταλληλοτέραν σύζυγον θεωροῦν ὄχι τὴν ὄραιότεραν, τὴν ὑγιεινέραν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, τὴν δυναμένην νὰ γεννήσῃ τὰ ὑγιέστερα τέκνα καὶ νὰ τ' ἀναθρέψῃ καλλίτερα, ἀλλὰ τὴν πλουσιωτέραν. Καὶ αὐτοὶ οἱ πλούσιοι ζητοῦν καὶ προτιμοῦν τὴν πλουσιωτέραν, ἀδιαφοροῦντας ἂν θάποκτῆσουν ἐξ αὐτῆς τέκνα ἔκφυλα, δύσμορφα καὶ καχεκτικά. Καὶ ἱατροὶ ἀκόμη παρβλέπουν τὰς συνεπείας ταύτας τοῦ γάμου, χάριν τῆς προικῆς. Οὕτω δὲ συμβαίνει νὰ ὑπανδρεύονται πολλαὶ αἵτινες ἔπρεπε νὰ μείνουν ἔξω τοῦ γάμου καὶ μὲν ἔξω τοῦ γάμου πολλαὶ αἵτινες θὰ ἦσαν αἱ καταλληλοτέραι ὡς σύζυγοι καὶ μητέρες.

Τὶ ἄλλο δὲ ἔκαμεν ἢ περὶ τῆς ὁ-λόγος κυρία παρὰ ὅ,τι γίνεται σχεδὸν κατὰ κανόνα ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν; Εἶχε σύζυγον πλούσιον ἀλλ' ὅταν παρουσιάσθῃ πλουσιώτερος ἐπρωτίμησεν τὸν πλουσιώτερον καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ ἀναχωρήσῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου.

ΔΙΑΒΑΘΗΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Μόνο γιὰ τὴν ἀγάπην ἂν μ' ἀγαπᾷς, ἀγάπα με.

Μὴ μοῦ λές, «Σ' ἀγαπῶ γιὰ τὸ χαμογέλιό σου, γιὰ τὸ πρόσωπό σου, γιὰ τὴν γλυκεῖάν σου τὴν λαλιάν, γιὰ τὴν σκέψιν σου ποῦ τίνοις αἱ δικές μου, καὶ μὰς ἔδωκάν μοι τόση χαρὰ, τὴν ἡμέραν κείνην ποῦ ξέρεις».

Γιατὶ ὅλα αὐτὰ, πολυαγαπημένε μου, μπορεῖ ν' ἀλλάξουν, γιὰ νὰ σοῦ φανοῦν ἀλλοιωτικά, κ' ἢ Ἀγάπη μπορεῖ ν' ἀφανισθῇ ἀπὸ τὰ πράγματα ποῦ γεννήθηκε.

Μὴ μ' ἀγαπᾷς ἀκόμη γιὰ τὴν γλυκεῖάν σου φροντίδα νὰ στεγνώνεις τὰ δάκρυά μου, μὰ γυναῖκα ποῦ πολὺν πορηγορήθηκε ἀπὸ τὴν φροντίδα σου, μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὴν θλίψιν της καὶ τὰ δάκρυά της, καὶ νὰ χάσῃ γι' αὐτὸ τὸν ἔρωτά σου.

Μὰ ἀγάπα με γιὰ τὴν ἀγάπην τῆς Ἀγάπης, γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ μ' ἀγαπᾷς αἰώνια, γιὰ τὴν αἰσιότητα τῆς Ἀγάπης.

ΠΡΟΣΩΡΙΝ Ἀ ΓΡΑΦΕΙΑ

ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ

Γαλιτᾶ, Πημπτιαζαρον, Ζιντζιρλιχάν Αρ. 1 τυπογραφείου «Ἐστίας». Ὁραὶ γραφείου 10 — 12 π. μ. καὶ 2 — 5 μ. μ. Τηλέφωνον Πέτρα 752.

Θ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΕΡΩΣ ;

Ὁ Σάκας ὁ Οἶνοχόος εἰς δευτέραν ἀπάντησίν του μᾶς λέγει, διδὲν καταλάβαι τὴν ἀπάντησίν του διότι ἦταν πολὺ βαθειά, ὅσον καὶ τὸ κεφάλαιον «Καρδία ὑπὸ πέτραν» τοῦ Οὐγκώ. Προσέξτε νὰ μὴ σᾶς πάρουν μυρωδιὰ τὰ κόκκαλα τοῦ Οὐγκώ καὶ θὰ σᾶς κυνηγοῦν. Σάκο. Ἐπειτα μᾶς λέγει, ὅτι τὸν ἔρωτα δὲν μπορεῖ νὰ εἰσέρῃ ὁ μὴ ἐρωτευθεὶς καὶ καταλήγει ἀποφαινόμενος ὅτι ὁ σημερινὸς ἔρως εἶνε ἀπλὸ φλέρο.

Τὸ Ξανθὸ Γάλα, ἀπὸ τὸ Φανάρι γνωμοδοτεῖ:

«Ὁ ἔρως εἶνε μία δύναμις ἢ ὁποῖα μᾶς δίδει γενναιοφροσύνην καὶ μᾶς κἀμῖκανοὺς νὰ ἐκτελώμεν μεγάλα πράγματα καὶ μᾶς παρακινεῖ νὰ ἐπιθυμοῦμεν τὸ τέλειον. Κανὲν βάρος δὲν κουράζει τὸν πραγματικῶς ἐρωτευμένον καὶ προσπαθεῖ νὰ κατορθώσῃ περισσότερον ἀπὸ ὅτι δύναται, διότι πιστεύει ὅτι ὅλα εἶνε δυνατὰ εἰς αὐτὸν καὶ ὅλα ἐπιτρέπονται.

Ὁ πραγματικῶς ἐρωτευμένος δὲν ἀποθαρρύνεται ἀπὸ τὰ ἀτυχήματα, διότι δὲν ζῆ κατὰ χωρὶς λύπην, ὅταν ἀγαπᾷ καὶ ὅστις δὲν εἶνε διατεθειμένος νὰ ὑποφέρει τὰ πάντα διὰ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτος δὲν εἶνε ἀξίος νὰ εἰπῇ ὅτι, ἀγαπᾷ».

Ἡ Δις Α. Ι. εἰς ἐπιστολὴν της μᾶς ἐξηγεῖται ὅτι εἶνε ἔξην καὶ ὄχι Ἑλληνίς (συγγνώμην Δις δὲν ἐκηρύξαμεν διαγωνισμὸν ἰθαγενείας) καὶ κυχᾶται ὅτι ὁ ἔρως ὅπως μᾶς τὸν ἔγραψε, εἶνε ὁ ὄραιότερος τοῦ κόσμου καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πάθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν ποῦ δὲν τὴν ἐβραβεύσαμεν. Δυστυχῶς Δις ὁ γραφικὸς χαρακτήρ σας μαρτυρεῖ, ὅτι εἰσθε Ἑλληνίς καὶ πολλάκις ἔχετε γράψει τὰ τοῦ ἔρωτος ἐπιμυροβόλον χάριτον καὶ εἰς χροματιστὸν φάκελλον αὐτὸ τοῦλάχιστον καταλάβαι ἀπὸ τὸ ἔρος τις ἐπιστολῆς σας.

Ἡ Σπουδαγμένη ἀπαντᾷ ἐξυπαρόχως: «Τὸν ἔρωτα τὸν φαντάζομαι ὡς ὄνομα οὐσιαστικόν ἀφηρημένον, γένους ἈΡΣΕΝΙΚΟΥ, ἀριθμοῦ ἐνικοῦ πτώσεως ὀνομαστικῆς καὶ κλίσεως... ἀγαλόγως τῆς κλίσεως τοῦ κάθε ἀνθρώπου».

Ἡ Ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ ἢ σχηματισθεῖσα ἐκ τῆς συντάξεως τῆς «Νέας Γενεᾶς» ἀπεφάσισε, ἀφ' ἑλθῆν ἤδη ἡ προσθεσίς τοῦ διαγωνισμοῦ τὰ κόμη τὴν κρίσιν αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν δημοσιευθέντων ὅμως ἀπαντήσεων καὶ τῶν ἀπαρχόντων ἐπαρχόντων ἀνακρίσεων δημοσιεύσεως δὲν ἠδυνήθη νὰ βραβεύσῃ καμμίαν. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἐπεικουσιεπίτακτικῶν ἀνάγκη νὰ γράσῃ νὰ δώσῃ μόνον τὸ δευτέρον βραβεῖον εἰς τὴν διδα Σπουδαγμένην, ἢ ὁποῖα παρακαλεῖται νὰ διέλθῃ ἐκ τῶν γραφείων μας. Ε.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΗΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ
ΓΑΛΑΤΑ ΜΟΥΜΧΑΝΕ 45

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΚΑΘΡΕΠΤΑΙ

‘Ο Τομάζο Μπέικα ήταν έτοιμος να πέση στο κρεβάτι. Ήταν άργά.

‘Ο Μπούργος ήταν σιωπηλός, κάταπρος απ’ το χιόνι και στην μεγάλην πλατεία με της καμάρες κανείς δέν τριγύριζε πειά, μιὰ που πέρασε ή έννάτη.

‘Αφοδ άνοιξε τὸ παράθυρο της κάμορης για να μπῆ ολίγος δροσερός αέρας της χειμωνιάτικης εκείνης βραδυάς, ὁ Τομάζο ἔρριψε μιὰ τελευταία ματιά εἰς τὸ τραπέζι που εἶχε κάμει για γραφεῖο, ἔσιαξε μερικὰ χαρτιά και τὸ χρῆμά του, κι ὕστερα θι ἔκλειε τὸ παράθυρο, όταν άκουσε άστατα βήματα εἰς τὴν σαθρωμένη σκάλα, μιὰ φωνὴ φώναζε:

«Τομάζο, Τομάζο, σιάσου ἕνας κλέπτης!»

‘Ο Μπέικα βγήκε μ’ ἕνα φῶς στὸ χέρι, ἔφθασε εἰς τὸ κεφαλόσκαλο και βρέθηκε ἔμπρὸς εἰς ἕνα λιγνὸ ἀνθρωπάκι που ἔμοιαζε σάν να μὴν τὸν ἔβλεπε. Εἰς τὸ φῶς της λάμπας του, παρατήρησε τὰ ἄσχημα χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐπισκέπτου του.

Δέν εἶδε παρ τὸν κουρελιασμένο και βρεμμένο σάκκο του κι ἕνα χέρι που ψηλαφοῦσε.

Παρακάλεσε τὸν άγνωστο να μπῆ στὸ μικρὸ διαμέρισμα ὅπου ἐργάζονταν συχνά, και ἐκεῖ, ἀφοδ τὸν παρατήρησε καλά, τὸν ρώτησε με ξερὴ φωνή:

— Τι με θέλεις τέτοια ὥρα;

‘Εκείνος τοῦ ἀπάντησε ὀπλῶς:

— Να σὲ μιλήσω.

Ήταν τυφλός. Τὸ πρόσωπό του ἦταν νέο μὰ γερό.

— Εἶσαι χριστιανός.

Με ξέυρεις. Εἶμαι ὁ Μπενίτο Καστέλγια, ἀπ’ τὸ Μούρτσι, ἐκείνος που δανείσθηκες μιὰ φορὰ χίλια πεζέτα.

Εἶμαι δυστυχισμένος κι ἦλθα να στάζησω.

Συγχώρησέ που ἦλθα τόσο άργά. Μὰ αἱ δρόμοι εἶναι ἄσχημοι.

— Δὲ σὲ θυμοῦμαι, εἶπε ὁ Τομάζο.

— Θέλεις να γελῶσης, Μπέικα. Σὲ παρακαλῶ. Ήταν στὸ 67.

— Για ποιά χρῆματα μιλῆς;

— Τομάζο! γι τὸ Θεό, μπορείς να πῆς τόσο ψέμμα;

— Δέν ἔχω διάθεσιν να σ’ ἀκούσω. Στὸ προλέγω.

— Οὔτε και ἐγὼ ἀπόφασιν να σ’ ἀφήσω ἔτσι ἀπότομα.

‘Ο Μπέικα δέν θέλησε ν’ ἀκούση παραπάνω. Ὁρμησε στὸν τυφλὸ και τὸν σκόβνηξε στὸ κεφαλόσκαλο.

Ήταν δυνατός, ὁ τυφλός δέν ἀμύνθηκε καθόλου.

‘Ακούμπησε στὸν τοῖχο και εἶπε.

— Βλέπεις καθαρά, Τομάζο, ἐσύ. Θα εἶνε πολὺ χειρότερο για σὲνὰ τώρα να χά-

σης τὸ φῶς της ἡμέρας.

‘Ο Τομάζο ἔκλεισε καλὰ τὴν θύρα.

Μηχανικά, ἔσβυσε τὴν λάμπα και για λίγα λεπτά σκέφθηκε χωρὶς να κινηθῆ μέσα στὸ σκοτεινὸ διαμέρισμα, λίγο φοβισμένος, ἀπὸ τὴν ἀλλόκοτην αὐτὴν περιπέτεια. Σήκωσε τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθυριοῦ. ‘Ο οὐρανός τὰν να φωτίσθηκε ἔξαφνα, ἔπεσε ἕνα φῶς στὸν καθρέπτη που κρέμουνταν ἐπάνω απ’ τὸ τραπέζι. ‘Η πλατεία ἦταν ἔρημη και ἄσπρη. Μιὰ σκιά σέρνονταν στὸ χῶμα. Θα ἦταν ὁ τυφλός που θάφευγε.

— Οὐφ! αὐτὸ τὸ σκουλίκι, ψυθίρισε εἶναι ἀντιπαθητικό. ‘Ολοι οἱ ἀνθρωποὶ ζητοῦν να με γδίσουν...

‘Ετοιμάζονταν να φθάση στὴν κάμαρά του, όταν τοῦ φάνηκε, πῶς ἦταν ἀνθρωποὶ πολλοὶ εἰς τὸ διαμέρισμα μαζύ του. Ἀλλόκοτη αἴσθησις, φοβισμένη. Δέν ἦκουε θόρυβο, οὔτε ὀμιλίες, οὔτε βήματα, μὰ αἰσθάνθηκα πῶς ἦταν ἐκεῖ χέρια, μῖτια, πρὸ πάντων μάτια...

— Εἶναι σάν τὰ παραμύθια ψυθίρισε πραγματικά, ἦταν ἀλήθεια εἶσι. Νόμιζε πῶς ζοῦσε μ’ ἕνα ἐφιάλτην ὑπέφερε τόσο που δέν μπορούσε να πάγη στὸ κρεβάτι του. Με ὄλα ταῦτα ἀπεφάσισε να κάμῃ κάτι, μιὰ κίνησι για να καταλάβῃ ἂν κοιμάται.

Πῆρε σπῆρτα κι ἄναψε τὴν λάμπα.

Τὸ κίτρινο φῶς χύθηκε ἀδύνατα σ’ ὄλες της γωνιῆς μες στὸ σκοτάδι.

Δέν ἦταν τίποτε. ‘Υστερα κύτταξε τὸν τοῖχο και τὸν καθρέπτη, ἐπάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι. ‘Εβγαλε μιὰ φωνή.

Πρόσωπα ἀνθρώπων, ἕνας ὀλόκληρος κόσμος ἐκινεῖτο μεσὰ στὸν καθρέπτη, προχωροῦσε, σ’ ἕνα μυστηριώδη ρυθμό.

Πλησίασε τὸ φῶς, και βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο, μ’ ἕνα κεφάλι τυφλὸ που μόρφαζε ἦταν ὁ Μπενίτο Καστέλγια.

‘Απὸ πίσω, στὰ πλάγια ἄλλα κεφάλια που γνώριζε: πελάται τους, δανείσται τους, ὄλοι ὅσοι ἦλθαν στὸ γραφεῖο του, με τὰ σχήματά τους, με ἰδιαίτερα τὰ κινήματά τους, τὰ μάτιά τους τὸν ἔξέταζαν καρφωμένα.

Θαροῦσε πῶς ὁ καθρέπτης κράτησε ἀπὸ χρόνια ὄλα ὅσα ἀντανακλάσθηκαν σ’ αὐτὸν και πῶς ἦταν ἕνα ζωντανὸ μνημονικὸ που πρὶν δυὸ στιγμῆς απ’ τὸ θάνατο, σὲ ξαναλέγη ὅ,τι ἦταν ἡ ζωὴ σου, απ’ τὴν πρώτην παιδικίστικη ἡμέρα.

‘Ο Τομάζο δέν κουνιόταν, καθόλου. ‘Η λάμπα κλονίζονταν μεσὰ στὰ τρεμουλιάρικα χέρια του.

Εἶχε τὴν δύναμιν, τρικλίζοντας να μπῆ στὴν κάμαρα του.

Τὸ καθρεπτένιο ἐρμῆσι ἦταν ἀντίκρου στὴν θύρα.

‘Ασυναίσθητος τὸ κύτταξε και ἐκεῖ κεφάλια, ἄλλα πάλι, ἐκείνων που ἀγα-

ποῦσε, της πεθαμένης γυναῖκας του, τῶν πεθαμένων παιδιῶν του, ἐκείνων που ἔζησαν μεσὰ στοὺς τέσσαρας αὐτοὺς τοίχους τὴν πτωχὴ του ὑπαρξι, φαίνονταν τόσο ἀληθινά, τόσο πραγματικά στὸν Τομάζο που μπόρεσε να τὴν πιάση.

‘Ανοιξε τὸ στόμα του για να τοὺς μιλήση.

Μὰ δέν μπορούσε. Καὶ ἐκεῖνοι που ἔμοιαζαν να μὴ τὸν ἀνεγνώρισαν, δέν εἶχαν οὔτε ἕνα χαμόγελιο, οὔτε μιὰ ταραχὴ, που να μπορούσε κανείς να πῆ πῶς θυμοῦνταν κάτι. Ήταν ἐκεῖ ἄπλῶς σάν ἄψυχο σώματα...

‘Οπισθοχώρησε, ἡ λάμπα ἔπεσε. Βρέθηκε στὸ σκοτάδι.

Και τότε μιὰ μακρονὴ ζωὴ πλήθους που ἔρχεται σάν ἕνα τσαλάκωμα ἔρηρῶν φύλλων θορύβησε σ’ αὐτιά του, τὸν τριγύρισε, τὸν περιῶσε. Οἱ καθρέπτες ἄφιναν να φεύγουν οἱ αἰχμαλωταί τους, στὸ σκοτάδι που γέμισαν ἀπὸ τὴν παρουσία τους. ‘Ο Τομάζο αἰσθάνθηκε στὸ πρόσωπό του ἀγγίγματα φιλιῶν,...

Με τὸ χέρι ἔδιωξε τὰ φανταστικά κι ἀποκεφαλισμένα αὐτὰ στοιχεῖα, ἔσχισε τὸ σκοτάδι σάν τρελλό, κτυπώντας με χέρι και με πόδια. ‘Ανοιξε τὴν θύρα, πνιγμένος, κατέβηκε τίς σκάλλες, οἰχθησε στὸ χιόνι σάν σκύλλος πληγωμένος και φώναξε.

‘Ο Μπούργος κοιμοῦνταν ὑπνο βαρῦ. Κανείς δέν άκουσε της ἀπελπίσις τὰ βογγυτά.

‘Απ’ τὴν ἐκκλησιά, μεσὰ απ’ τὰ στακτιά σύννεφα, πέφτανε ἡ ὥρες και ἡ χαμπάνες ἀντηλαλοῦσαν σάν κτυπήματα, που σφυριλατοῦσαν τὴν σάρκα και τὴν ψυχὴ που βρίσκονταν στὴν ἀγωνία.

René Bizet. Κρηναός.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

Τὴν Κυριακὴν 12 Μαΐου δίδεται εἰς τὸ μαγευτικὸν τοπίον τοῦ Κεστανέ—Σουγιοῦ τοῦ Σαρῆ— γιερὸς εἰς τὸν Ἄγιο—Βόσπορον μουσικοχορευτικὴ ἡμερὶς ὑπὲρ της καινοστοιχίσις και ἀνασυνγκροτουμένης Ἐλ. Ὁρθοδόξου Κοινότητος Γενῆ—Μαχαλὲ και τῶν κατεριπωθέντων κατὰ τοὺς διωγμοὺς εὐαγῶν καθιδρυμάτων αὐτῆς. Καθῆκον παντός Ἑλληνοσ και τοῦ ἐλαχίστου ἀκόμη να ὑποστηρίξη τὸν εὐγενῆ αὐτὸν σκοπόν, ἀρκεῖ να σκεφθῆ μόνον κανείς ὅ,τι θα διασκεδάση συνάμα συνεισφέρων δια να ἀνασυνγκροτηθῆ ἑλληνικὴ κοινότης, ἣν κατέστρεψαν τελείως—σχεδόν—διωγμοὶ ἀπαισιῶν προαινῶν τυράννων.

Ζητεῖται διδάσκαλος δια μαντολίνο και κιθάρα. Πληροφορίαι παρ’ ἡμῖν (3)

‘Υπεύθυνος Γ. Σ. Νικολαίδης

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ © ΙΡΙΣ ©

Μεγάλη ὁδὸς Πέρον ἔναντι Ρωσ, Πρεσβείας ἀρ. 430

ΚΑΜΠΙΝΕ ΚΑΡΤ—ΠΟΣΤΑΛ ΑΓΚΡΑΝΔΙΣΕΜΑΝ

SISMANOGLIO
MAGARO

— Σάν να κουβιέται κάτι...

Σε τι ασχολείται ο Χίνδεμβουργ για να μη ξεχνᾷ τὴν παλιὰ του δόξαν.

«ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΠΕΡΕΤΤΑΝ ΕΛΛΗΣ ΑΦΕΝΤΑΚΗ»

Ἡ Κα Ελλη Ἀφεντάκη.

Η ΧΡΥΣΗ ΕΛΑΦΟΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

© Δ. ΚΟΥΤΡΟΓΙΟΥΔΟΥ ©

*Εναντι βύσσης, αριθμός 46

Ὀπισθεν Γαλατῶν Σερῶν

*Ανδρικά, γυναικεία, παιδικά ἑτοίμα καὶ ἐπι παραγγελίᾳ καθὼς καὶ τελειόταται ἐπιδιορθώσις. Ἔργασία τελεία, καθαρὰ, ἀρμυρὸς καὶ πρὸ παντὸς εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

Η ΤΕΧΝΗ Ν' ΑΓΑΠΙΑΣ

ΘΑ ΣΑΣ ΤΟ ΜΑΘΗ

Ο

CATULLE MENDES

ΤΟ ΚΟΜΠΟΛΟΓΙ

JEAN RICHERIN

DE L'ACADEMIE FRANÇAISE

ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἡ παλῆς συνήθειες φαίνεται πῶς εὐκολα δὲν ξεχνιοῦνται κι' ὅπως ἡ μόδα μὲ τὴν πρόοδον τῶν χρόνων ξαναγυρίζει στὰ παλῆα μόδελα καὶ τὰ πελώρια καπέλλα τῶν γυναικῶν ἀπὸ μπουγαδόκουφες ξαναγίνονται τεντσεράκια, πολὺ πιθανὸν μιὰ ἡμέρα νὰ ἐπανέλθουν στὴν μέση τῶν ἀνδρῶν τὰ φαρδνὰ καὶ μακρὰ ζωνάρια τῶν μακαρίων πάππων μας μαζὺ μὲ τῆς πολὺπτυχες βροῆκες.

Ἄλλως τε στῆς γυναῖκες πρόσφατη εἶναι ἀκόμα ἡ μόδα τῶν βρεσκοφουστάνιου. Μὴ σὰς φαίνεται παράδοξο, ἐσηματίσα ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν γνώμη, ὅταν προχθὲς στὰ χέρια δύο φίλων μου ποὺ ἦλθαν ἀπ' τὴν Ἀθήνα εἶδα δύο πελώρια κομπολόγια καλογερίστηκα σχεδόν, νὰ κουνιοῦνται μ' ἀρκετὴ χάρι.

Ξαφνίσθηκα στὴν ἀρχή, μὰ μὲ πληροφόρησαν, ὅτι τὰ κομπολόγια μὲ τῆς πολὺχρωμες φοῦντες, εἶναι ἡ τελευταία μόδα τῶν ἀνδρῶν στὴν Ἀθήνα ποὺ κατήγτησε σχεδόν μανία στὸν καθένα.

Θυμῆθηκα πῶς ἐτὸ σπαρακισμένο σεντοκι τοῦ παπποῦ μου μαζὺ μὲ κάτι χρυσοκεντημένες μετοξίνες καπνοθήκες καὶ κάποια μακρὰ τοιμπούκια βρῖσκατο ἕνα κεχοιπαρένιο χονδρὸ μὲ πράσινη φοῦντα κομπολόγι, ποὺ μὲ τόσες γλυκὲς ἐνθύμησες καὶ τόση ἀγάπη ἔκρυβεν ἡ καλὴ γιαγιά. Καὶ τὸ κομπολόγι τοῦ παπποῦ, στρυφογυρνῶ τώρα στὰ χέρια μου καὶ τὸ θαυμάζουν οἱ φίλοι μου Ἀθηναῖοι, τόσο γιὰ τὴν εὐμορφιά του ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἀξία του ὡς ἀρχαιολογικὸ κειμήλιο.

Καὶ τὸ θαρῶ τὸ κίτρινο μὲ τὴν ξεθωριασμένη πειὰ πρανινόφουντα κομπολόγι καὶ σκέπτομαι ὅτι ἄλλοτε οἱ κόμπτοι τοῦ χραιρνεύσαν γιὰ πολλοστὴ φορὰ ἴσως, στὴν λύσι μεγάλων προβλημάτων τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῶν περισμένων χρόνων.

Καπιζόντας τὰ μακρὰ τοιμπούκια καὶ κατρακυλῶντας ἕναν-ἕναν τοὺς κεχοιπαρένιους κόμπους τῶν, οἱ παπποῦδες μας ἐσηματίζαν μιὰν εὐτυχισμένη, ἀμέριμνη καὶ τέλεια ζωή.

Καὶ μὲνο κομπολόγι ὥρες τώρα σὲ στρυφογυρνῶ στὰ δάκτυλα μου κι' ἀνοπολῶ στὴν ὄψι σου, ἕνα παρελθόν χαροῦμένου κόσμου, καὶ στὸ κατρακίλισμα τῶν κόμπων σου, ἀδίκῃ προσπαθῶ νὰ δημιουργήσω ἔστω καὶ κατὰ φαντασίαν ἕνα τρισευτυχισμένο κι' ἀμέριμνο κόσμο.

Τιμ. Καζέπης

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ FERDINAND

Δίδει μαθήματα χοροῦ εἰς τὴν «Belle vue» τὴν Τρίτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ τὰς 2 — 5 μ. μ. καὶ ἀπὸ τὰς 5 — 9 ἀνάμικτα εἰς τὴν Κυριακὴν Matinée.

Ὅλοι τρέχουν ἐκεῖ νὰ μάθουν καὶ ν' ἀπολαύσουν χορὸν.

Καὶ ἡ κ. Ἀνδρὲ ἐτελείωσε μὲ εἰρωνίαις, ὅσπου ὁ Λουκιανὸς κόρφησε ἐπὶ τέλους καὶ τῆς εἶπε:

— Ζεῦρετε γιατί ὀμιλῶ ἔτσι; Ἄν σὰς ὑπανδρευομην ὁ Φρεσσὼν θὰ μὲ ἐπιδοκίμαζε, ἐνθ' ὁ Ναγκῶ θὰ μ' ἔλεγε βλάκα.

— Ὁ Ναγκῶ θὰ εἶχε δίκαιον, εἶπε, ἤσυχῃ ἡ κ. Ἀνδρὲ· ἀλλὰ ὅσον ἀφορᾷ τὸν Φρεσσὼν μὲ φαίνεται πολὺ περίεργον πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ σὰς ἐπιδοκιμάσῃ μὲ τὰς κοινὰς ἰδέας του. Ἄν μὲ ὑπανδρευθεῖτε, αὐτὸ δὲν θὰ εἶνε γάμος διὰ χρήματα, διότι ἐκ τῆς περιουσίας τῆς κόρης μου μόνον οἱ καρποὶ μὲ ἀνήκουν. Ἐπειτα καὶ ἡ προσωπικὴ σας ἀξιάδεν σὰς ἐπιτρέπει νὰ κνηγήσῃτε μιὰ προίκα. Ἄλλὰ θὰ πέρνατε μιὰ γυναῖκα πειὸ ἡλικιωμένη ἀπὸ σὰς. Δηλ. θὰ ἀλυσοδεθεῖτε ἀδίκῃ.

— Ἄλλ' εἰς αὐτὴν τὴν πανδρεία μου θὰ ἔχω πολλὰς ἀφελείας καὶ γιὰ τῆς ὁποῖες δὲν ὀμιλεῖτε. Θὰ εὐρῶ τὸ στήριγμα τοῦ ὁποῖου ἔχω ἀνάγκη, τὴν οἰκογενειακὴν ἔστιαν ποὺ μὲ λείπει, καὶ θὰ εἶμαι εἰς τὸ ἔξῃς εὐτυχῆς, ἤσυχος καὶ γεμάτος ἀπὸ εὐχαριστήσεως ποὺ ὁ Ναγκῶ περιφρονεῖ καὶ ὁ Φρεσσὼν ἐκτιμᾷ ἀλλὰ κι' ἐγὼ περισσοτέρῃν. Καὶ παραφερόμενος ἀπὸ τὴν φλόγα τῶν λόγων τοῦ ἐνόμισε ὅτι εὐρετὴν εὐκαιρίαν, νὰ πῇ ὅτι τοῦ ἔκαμε ἀπὸ καιροῦ τὰ χεῖλη, καὶ ἐξημερωθεὶς εἰς τὴν κ. Ἀνδρὲ ὅλες τῆς ἐλπίδες του. Τὴν εἶχεν ἀγαπήσῃ πάντοτε, δὲν ἐπιτόρῃσι νὰ τὴν ἀφήσῃ. Τῆς εἶπε ἀκόμη, πῶς δὲν τὸν ἐφθανε μιὰ ἀπλή φίλια, ἠθελε μιὰ ζωνιμαζὺ τῆς καὶ τότε θὰ εἶχε τὴν εὐχαριστήσῃν ἐπιθυμίαν του, τὴν ἀληθινὴν πραγματικότητά ὅλων τῶν ὀνείρων του, ἀλήθειαν τὴν εὐτυχίαν. Ἐπειτα δὲν ἦταν πειὰ καὶ παιδί, ἤξευρε τί ἔκαμνε, ἐσκέφθη ὀρίμως, ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας δὲν ἦταν παρά στο χαρτί μόνον γραμμένη, δὲν ἐφαίνετο ὁμοῦ καθόλου. Δηλ. ἡ κ. Ἀνδρὲ θὰ ἦτον πάντα ἔμορφη. Ἦταν ἀπ' ἐκεῖνες τῆς γυναῖκες ποὺ μὲνον νέες καὶ πέραν ἀπὸ τὰ 50 χρόνια. Πολλὰς φορές φυσικὸ εἶχαν νομίση τὸν Λουκιανὸν σὺγγόν τῆς δὲν ἐπέθετε εἰσὶτε περίεργον, ἦταν πολὺ φυσικόν. Θὰ ἐτελείωναν ὅλα, ἂν ἠθελε καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ θελήσῃ. Κι' ἦταν τόσο καλὴ ὥστε ἀδύνατον ν' ἀρνηθῇ μιὰν ἀγάπην ποὺ τὴν εἶδε νὰ γεννιέται, νὰ μεγαλῶνῃ καὶ νὰ στερεώσῃσι τόσο καιροῦ τυραννία. Ὁ τρόπος τοῦ Λουκιανοῦ ἦταν σταθερὸς ἡ καὶ σοβαρὸς καὶ δὲν ὀμοιάζε καθόλου εἰς τὰς ἄλλοτε ἐκδηλώσεις παραφορῶν καὶ παιδικῶν. Ὁμιλοῦσε σὺν ἀνδράσι ποὺ ἀπεφάσιον τελεῖως ἀφοῦ εἶχε ζυγίσῃ τὰ λόγια του καλῶς.

Ἡ κ. Ἀνδρὲ συνεκινήθη δυνατὰ ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ τὸν εὐλακρινὴ τόνον τῆς φωνῆς του. Κατάλαβε πειὰ, αὐτὴν τὴν φορὸν δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀπλῆς ἰδιοτροπίας, ἀλλὰ γιὰ ἕνα αἰσθημα βαθὸ καὶ ἀποφασιστικόν. Πράγματι, χωρὶς ποτὶ νὰ τολμήσῃ νὰ τοῦ τὸ πῇ, ἀγάπησε τὸν Λουκιανὸν καὶ ταραχθῆκε, ὅταν ἐρέθητε ἰσοχρεωμένη νὰ κάμῃ τὴν ἐξομολόγησιν αὐτὴν μέσα τῆς καὶ ἀπελπιστικὰ τρέμαζε, ὁλόταν σκέφθητε πῶς ἦταν δυνατόν νὰ κάμῃ τὴν ἐξομολόγησιν τῆς ἀγάπης τῆς εἰς τὸν ἴδιον Λουκιανόν.

Ἄγαποσε τὸν Λουκιανόν μὲ τὸν δικὸν τῆς τρόπο χωρὶς παραφορὰν, χωρὶς ἐπιθυμίαν σχεδόν, περισσότερο μὲ κρίσιν καὶ καρδιά παρὰ μὲ τὰς αἰσθήσεις. ἠθελε μιὰν ἀγάπην μετριαζομένην ἀπὸ φιλίαν καὶ δὲν ἠθελε νὰ συνηθίσῃ σὲ μιὰ τελειωτικὴν ἔνωσιν. Τῆς ἐφαίνετο φυσικόν καὶ εὐχάριστον ν' ἀφροισθῇ εἰς τὸν Λουκιανόν, ἀλλὰ πολὺ ταπεινωτικόν νὰ δοθῇ εἰς αὐτόν. ἠθελε σαρκινὰς ἀηδίες, ὅποταν φαντάζονταν ὅτι μπορούσε νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν νέον αὐτόν τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε πάντα παιδί. Εἶχε εἰς αὐτὸν κάτι κτηνώδες ἐναντίον τοῦ ὁποῖου ἐξεγείρετο ἡ τελειότης τῆς.

Ὁ Λουκιανὸς εἶχε πολὺ παράδοξον θάρρος βέβαιος πειὰ ὅτι τὸν ἀγαποῦσε. Ἐξἄλλου ὁμοῦ ἡ ἀντίστασις τῆς κ. Ἀνδρὲ κεντοῦσε τὴν διάθεσιν του. Αἱ αἰσθήσεις του ἐξεγείροντο ἐπίσης εἰς τὴν πάλην αὐτὴν, ὅπου ξανάνεβαν ἡ παλῆς ἐπιθυμίαι. Προσπαθοῦσε, πάντα προσπαθοῦσε. Ὀλίγη ἀκόμη ἐπομονὴ καὶ ἄβλεπε τὴν στιγμήν ποὺ τὸ μάρμαρον θὰ γίνονταν σῶμα.

(*Ἀκολουθεῖ.)

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

Ὁπερέττα "Ἑλλης Αφεντάκη

ἤρχει τὰς παραστάσεις τῆς εἰς τὸ Νέον θέατρον μὲ τὴν Ἀγνή Σουζάνα τοῦ Ζιλμπέρ. Εἶνε ἀλήθεια πῶς ἡ πρώτη παραστάσις ἔκαμε σκληρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸ κοινόν μας, ποὺ ξαναεἶδε τελεώτερην τὴν Ἀγνή Σουζάνα.

Μὰ δὲν ἦταν ἐπιτυχία ἡ Ἀγνή Σουζάνα ἀφοῦ δὲν ἔλπει νὰ παιχθῇ ὡς πρώτη παραστάσις.

Στὰ παραπήγματα καὶ ὁ Σοκολατένιος Στρατιώτης ποὺ ἦσαν ἔργα ἀρκετὰ καλὰ ὁ θίασος ἔσχεν μεγάλην ἐπιτυχίαν. Στὸ Σοκολατένιο Στρατιώτη μιὰ πολὺ — πολὺ ἔξυνη βουλγαρικὴ σάτυρα ἡ Σωσὼ Κανδύλη ὅσοι καὶ ἡ Εἴφ. Βασιλάκη κατεχειροκροτήθησαν.

Καὶ ἡ δύο τους πολὺ καλὰς σομητρέτες τοῦ θιάσου μὲ τὴν μαγία τῆς φωνῆς τῶν προκαλοῦν τὰ δαιμονιώδη χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ. Ἐν γένει ἡ Ὁπερέττα Ἀφεντάκη εἶνε ἕνα σύνολον καλόν· μὰς ἐπιφυλάσσει ἀρκετὸς καλλιτεχνικὰς ἀπολαύσεις μὲ τὸ πλουσιώτατον ορπερτουάγ τῆς, γεμάτο ἀπὸ ἑλληνικὰς ὀπερέτες:

Πράσινη, Κάλτσιος, Πρόθυμη χίρα, Παραπήγματα, Δις Τίπ — Τόπ, Μοντέργα Παρὰρσίρα, Μπερλέκο, Δουκίσα Πλακεντίας, Διαλὴ Φωστία — Καρπαρὶ.

Ἀπὸ τῆς ἐθνικαῖς ὀπερέτες θὰ μὰς παίξουν τῆς καλύτερες. Εἶνα, Ὀνειρώδες Βάλς Δολλαριεῶχος Πριγκηπισσα, Κόρης τοῦ Λουζεμβουργου κ. λ. κ. Τὸ προσωπικόν τοῦ θιάσου ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἑξῆς προσώπων.

☉ (Σομητρέτες.) ΕΛΛΗ ΑΦΕΝΤΑΚΗ, Σωσὼ Κανδύλη, Μιρήνη Βασιλάκη, Νίτσα Φιέρρα, (Τενόροι.) Νίκος Ἀφεντάκης, Γ. Καραδόρη, Γ. Ἰατροῦ, Β. Ἀφεντάκης βαρύτονος, Σ. Τριχὰς κωμικός, Γ. Λουλουδης μπάσος, Β. Παρσθενόπουλος καὶ Χ. Βασιλάκης κωμωδιστῆς. 15 ἄνδρες, 12 γυναῖκες.

Ἐπαίχθησαν ἐπιτυχημένα ἡ γλυκεντάτη ὀπερέττα «Δολλαριεῶχος Πριγκηπισσα» τὸ ἔξυνη «Πικ-Νικ» καὶ ὁ «Κόρης τοῦ Λουζεμβουργου».

Θίασος Δεπενιώτη

Καθημερινῶς ἐπιτυχία, ἐπιτυχία. Γέλοια, γέλοια, γέλοια· Κάθε βράδον κοσμοπλήμηννα. Ὁ θεατρικὸς γράφος.

ΑΝΔΡΕΣ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΠΑΙΔΙΑ, ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ 'ΕΛΕΦΑΝΤΑ' παρά τὸ Τούνελ Γαλατῆ Ἀρ. 6

ΠΕΙΡΑΓΜΑΤΑ

— Φιλοπρόεδρος κληρικός.

Ὁ Ἅγιος Ἐλενουπόλεως ἠνοιξε γραφεῖον δι' ἀναφορᾶς ἀποζημιώσεων εἰς τὰ κελιά Ἁγίου Νικολάου Γαλατᾶ. Καὶ διὰ πλεον πένητας παίρνει μίαν μόνον λίραν. Συγχαίρομεν τὸν φιλοπρόεδρον καὶ σεβασμὸν τῷ σ χ ή μ α τ ι κ λ η ρ ι κ ό ν :

— Ὁ Δεσπότης ποῦ τᾶχασε

Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας. (Καθυστεροῦσαν). Ἐκ τοῦ ἐπιτροπικοῦ Ἁγ. Νικολάου Γαλατᾶ — Τὴν προπαραλειθούσαν Κυριακὴν κατὰ τὴν δεξιῶσιν εἰς τὸ ἐπιτροπικόν ἐπὶ τῇ τελετῇ τῶν Κεφαλλήνων ὁ Θεοφ. Ἅγιος Ἀμφιπόλεως θέλησε νὰ ὀμιλήσῃ ἐκ τοῦ προχείρου. Μὰ δὲν τὸ κατάφερε, τᾶχασε καὶ τοῦ... ἔξφυγαν πολλὰ ποῦ δὲν εἶχαν ἐκεῖ τὴν θέσιν τους, εὐτυχῶς ὁ κ. Μαυρογιαννόπουλος παρενρισκόμενος τὰ μπάλωσε μὲ τὸ «ναί, ναί, καταλάβαμε, Θεοφιλέστατε» κι' ἔτσι... ἔκαρδίστηκαν οἱ παριστάμενοι διπλάσια. Συλλυπούμενοι τοῦ Ἁγίου εὐχόμεθα ἄλλο κακὸ νὰ διῆ καὶ συμβουλευόμεν ἄλλη φορὰ νὰ διαβάσῃ καλὴ τὸ μάθημά του.

— Δίαν προσεχῶς

Τὶ ἀπέγεινε ἡ κατὰ τῆς Νέας Γενεᾶς δίκη — Ἐγεννοβολήθη εἰς δέκα λεπτά — Ἐξεκολιάθη ἐν ἀκρατήτῳ εὐθυμία, ἀφθόνου ρέοντος τοῦ δουζικίου — Ἐσήθησαν χρυσᾶ ὄνειρα κολοσσαίων ἀποζημιώσεων — Οἱ συναυτοργοὶ δικηγόροι ἐφοβήθησαν τὸν ὑπεύθυνόν μας —

Ἡ δίκη ἐναντίησε — Ὁ ἦρος εὐσχημος Ἅγιος ἔμεινε στὰ πρᾶσσα — Ἰλαροτραγωδία εἰς πράξεις ἀμέτρητες.

— Θηλυκὸς κέρβερος

Εἰς τὸ Βαριετὲ μᾶς ἐβαλλαν ἓνα θηλυκὸ κέρβερο ποῦ θαρρεῖ κονεῖς ποῦ τὸν ἐβαλαν ουστηματικῶς νὰ ἐπιτίθεται κατὰ τῶν δημοσιογράφων σὰν γαῖδαρος στὰ πρᾶσσα, μὲ τὴν διαφορὰν ποῦ οἱ δημοσιογράφοι δὲν εἶνε πρᾶσσα, ἀλλὰ μανδρόσκυλλοὶ μὲ δόντια.

Τὸ νοστιμώτερον εἶνε ποῦ κόλλησαν καὶ οἱ πλοῖνοί της ἀπὸ τὴν ἐπιθετικὴν αὐτὴν μανίαν.

Παρακαλοῦμεν τὴν διεύθυνσιν νὰ ταῖση καὶ νὰ δέσῃ τοὺς κέρβερους της γιὰ νὰ λείψωσιν τὰ κατὰ τῶν δημοσιογράφων γαυγίσματά των.

Μέσα σ' αὐτοὺς ἔχει κι' ἓνα Κῶτσο πάντα μεθυσμένο κι' ἔτοιμο γιὰ ξύλο σάνα θαρρεῖς κι' ἡ εἰσοδος τοῦ Βαριετὲ εἶνε λησταιρεῖον. Μὰ μήπως νομίζων οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὅτι οἱ δημοσιογράφοι ὀφεί-

λουν νὰ ὑφίστανται τὰς βλακώδεις ἰδιοτροπίας τοῦ καθενὸς τῆς εἰσόδου καὶ νὰ ξεροῦν ἀπὸ ἀηδίαν βρῶμοστοῦμεθυσμένου Κῶτσου;

Τὸ Ρωνεῖο

— Τὰ ψωμιά, τὰ σκουπίδια κλπ.

Εἶναι τόσες ἡμέρες τώρα ποῦ μὲ ξεκουφαίνεις μὲ τῆς γρίνες σου. Εἶπα τοῦ φίλε μου. Μὲ φέρνεις κάθε μεσημέρι ἓνα ἢ δύο δείγματα ψωμιοῦ καὶ ἀφοῦ μὲ πῆς τὴν στερεότυπον πάντοτε φράσιν σου «νὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ κάρου τοῦ σκουπιδᾶ ζυμωμένο μὲ νερό, λίγο ἄλας καὶ βγαλμένο ἀπὸ τὸ φούρνο, μᾶς τὸ πῶλουν δὲ γιὰ χάσιμο πρὸς ἑκάτὸ παράδες» ἀρχίζεις τὴν γρίνα, τὸν αἰώνιο αὐτὸ πονοκέφαλο κάθε μεσημέρι. Σήμερον ὅμως ἐνῶ καὶ πάλιν κρατεῖς εἰς τὰ χέρια σου, τὸ περιεχόμενον τοῦ κάρου τοῦ σκουπιδᾶ, καθὼς ἀποκαλεῖς τὸ ψωμί τοῦ βεσικῶ, χορσεῖς, γελᾶς, ζητωκραυγάζεις ὑπὲρ τῆς διορατικότητος τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ ἐπισιτισμοῦ, κάμνεις δεήσεις εἰς τὸν Θεὸν νὰ τὸν φωτίσῃ πάντοτε εἰς τὸ νὰ ἀνακαλύπτῃ τοὺς ἐνόχους τῆς καταναγκαστικῆς κοπροφαγίας εἰς τὴν ὁποίαν εἴμεθα καταδικασμένοι ποιὸς ξεύρει ἕως πότε! Κι' ὅλα αὐτὰ μὲ κάμουν νὰ πιστεῖω, σήμερον δὲ πρὸ παντός ὅτι...

— Αἱ μὰ εἶσαι ἀνυπόφορος φίλε μου! Τὶ κάμνεις λοιπόν; δημοσιογράφος ἄνθρωπος νὰ μὴ ξεύρεις ὅτι κατεδικάσθη ὁ ἐν Καδριέρ τοῦ Γεγῆ Τσαρσί ἀρτοποιὸς Μουσιαφᾶς εἰς ἓνας ἔτος φυλάκισιν καὶ πρόστιμον 500 λιρών, διότι παρετηρήθησαν ἀκαθαρσίαι... εἰς τοὺς ἄρτους τοὺς ὁποίους παρασκευάζει διὰ τὸν λαόν; Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ ψωμί εἰς τὸ ἔξῃς θὰ ἐξετάζεται αὐστηρῶς!

— Τὶ νὰ σὲ πῶ ἀγαπητέ μου. Δὲν μπορῶ νὰ συμμερισθῶ τὴν χαρὰν σου, διότι ἐκ πείρας γνωρίζω ὅτι ἐνῶ εὐὸ θὰ χαιρέσαι ἢ καταναγκαστικὴ κοπροφαγία θὰ ἐξακολουθεῖ. Ἄν θέλῃς νὰ ἀκούσῃς ἐμὲ μὴ χαιρέσαι. Μὲ ἐρωτᾷς ἀν ξεύρω ὅτι κατεδικάσθη ὁ ἀρτοποιὸς Μουσιαφᾶς, ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ τὸ ξεύρω ἀφοῦ αὐτὸς δίδει τὸ ψωμί, τὸ ὠραῖο ψωμί τῆς συνοικίας μου. Διὰ νὰ πεισθῆς δὲ ἀκόμη περισσότερο ὅτι δὲν πρέπει νὰ χαιρέσαι πρέπει νὰ λάβῃς ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς δημοσιογράφους ἀνά δέκα κοιλὰ ζάχαριν. Ἐστάλησαν οἱ κατάλογοι τῶν προσωπικῶν τῶν ἡφημερίδων, ἀλλὰ ἡ ζάχαρις... καθυστερεῖ ἔνεκα τῆς κ α κ α κ α τ ρ ί α ς των ἰσως.

Ἐγώ.

ΝΕΟΣ γνωρίζων τὴν ρωσικὴν, γαλικὴν, ἑλληνικὴν, ὀμιλῶν καὶ ὀλίγον τὴν ἀγγλικὴν, ζητεῖ θέσιν ἔστω καὶ διερμηνέως. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν. (1)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐνεκα τυπογραφικοῦ ἀτυχήματος «ἡ Νέα Γενεὰ» δὲν ἐξεδόθη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα καὶ σήμερον παρουσιάζεται ὑπὸ ὅλως τελείαν καλλιτεχνικὴν ὄψιν ὀφειλομένην εἰς τὴν ἱκανότητα τῶν ἀρίστον ἐνταῦθα γελοιογράφων μας κ.κ. Ν. Καστανάκη καὶ Κ. Θεοδωρίδου.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΓΑΛΑΤῆ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐδόθη μὲ ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν ἡ ἡμερὶς τοῦ ὡς ἄνω συνδέσμου ἐν τῇ εὐρείᾳ αἰθούσῃ τῶν Σχολῶν Γαλατᾶ. Ἐν μέσῳ ἀρκετοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου ἐπαίξε κατ' ἀρχὰς ἡ μανδολινάτα καὶ κατόπιν ἡ ὀρχήστρα μὲ συνοδείαν κῶρου. Ἐπίσης διάφοροι ἀπήγγειλαν καταχειροκροτηθέντες. Ἐτραγουδῆσαν ἡ ὑψίφωνος Δις Νίνα Μαντοβάνη, ὁ κ. Φλέρης καὶ ὁ βαρύτονος κ. Βελάτης. Κατόπιν ἐπηκολούθησε χορὸς ἐν ἀκρατήτῳ εὐθυμίᾳ. Προσεχῶς ὁ σύνδεσμος θὰ διοργανώσῃ ὠραίαν οἰκογενειακὴν ἐκδρομὴν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἑλληνικὸν Σύλλογον Βουρλῶν — Ἐνεργάσαμεν καὶ ἐστείλαμεν γύλλα ἀπὸ τοῦ 20ου ἀριθμοῦ, ἀποστείλατε ἐτησίαν συνδρομὴν σας. Ἄπ. Μαγγανίσην Σμύρνην — Ποίημά σας δημοσιεύεται, ἀναμένομεν ἐνεργείας σας. Μ. Μάρκον — Ἀπάντησίς σας εἰς τὸν διαγωνισμόν ἐλήφθη ἀργὰ καὶ δι' αὐτὸ θὰ δημοσιευθῇ μόνον. Λίδα Ἐλδαν Λαμπίση — Νὰ διέλθῃτε τὸ γρηγορώτερον ἐκ τῶν γραφείων μας.

ΘΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΙΔΩΝ ΤΟΥ κ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΤΟΥ

Ἦρχισεν εἰς τὴν κομμὴν καὶ ἠλεκτροφώτιστον αἶθουσαν τοῦ Μπαρ τῆς Μπέλλα Βίστα παρὰ τὸν κήπον τοῦ Ταξίμ, Τρίτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ τῆς 5ης — 9ης μ.μ. καὶ τὴν Κυριακὴν 3 — 9 μ.μ.

— Τὶ πίνεις Χριστέ μου νὰ σὲ κερᾶσω ;
— Ρετσίνα ἀθηναϊκὴ!
Ἐφθασε !

Ἐφθασε !
ἡ Ἀθηναϊκὴ ρετσίνα εἰς τὸ Μικρὸν Γενῆ Δουνᾶ τοῦ κ. Θ. Καλλιγᾶ Μεγ. ὁδὸς Γαλατᾶ ἀρ' 224.

Τύποις «ΕΣΤΙΑΣ».

ΜΑΣΤΙΧΑ Ἄγνη ἐκ σταφυλῆς καὶ μαστίχης Χίου εἰς τὰ ἐργοστάσια οἰνοπνευματωδῶν

ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΛΟΥΔΗ ΓΑΛΑΤΑ ΑΡ. 705

ΧΡΙΣΤΟΣ — Είμαι ο ήγέτης της Ειρήνης. 'Είπορώ να εισέλθω εις την Συνδιάσκεψιν;
 ΟΥΙΑΣΩΝ — "Αν έχης τουφέκια και κανόνια μπορείς.

Οι Γερμανοί αντιπρόσωποι — Συνάδελφε, δέν μεθ' καλοαρέσει αυτό τό φαγι. 'Αλλά τί